

haat at gjøre med Besigtigelsen af Løkker og have mest Erfaring deri, at der ingenfinde er mærket nogen Bjælke med B, men at derimod det Løkker, som ikke blev antaget som Bjælke men kun blev antaget til „adskilligt Brug“, er blevet mærket med AB, og at dette Mærke bliver indrevet saaledes, at det ved en flygtig Betragtning kunde se ud som B, idet man sjøer de to Buer af B til den sidste Del af A. Man maa altsaa antage, at da disse Arbeidsmand saae, at dette Løkker til „adskilligt Brug“ blev mærket med AB, have de troet, at det blev mærket med B, og at dette betød Bjælke. At dette har været deres Mening, fremgaar ogsaa af Forhørene. Det vil altsaa ses, at efter at disse Skrivelse ere fremkomne, staar der ikke Andet tilbage, end hvad der i og for sig er uheldigt nok, nemlig dels at en saadan Tjenestegang har udviklet sig, at en Formand i en Besigtigelseskommission foruden denne Stilling kan have andre Forretninger paa Værftet, saaledes, at han kan kaldes bort fra Besigtigelsen i kortere eller længere Tid, og dels at Leverandører have kunnet byde Kommissionens Medlemmer i Hviletiden en Profekt. Det fremgaar ikke af Akterne, om Saadant er sket meget lidt, men at det er sket, er givet. Nu maa man for øvrigt ikke lægge for megen Bøgt derpaa, thi man maa ikke tro om en Kommission, at den gaar fra, hvad den anser for Gode og Pligt, fordi den faar et Glas Sherry og Svedebryd med Ost. Man maa ikke lægge for megen Bøgt derpaa, men man maa erkjende, at det i Tjenesteforhold er en Uregelmæssighed, som ikke bør finde Sted, tværtimod. Flertallet vilde maasse heller ikke have udtrykt sig saaledes, som det har gjort i Slutningen af dette Stykke, i saa, om jeg saa maa sige, superlative Udtryk. Den vilde have sat Bemærkningerne om Misbilligelsen paa et hensigtsmæssigere Sted, nemlig efter Anførelsen af de skete Uregelmæssigheder, dersom der ikke havde været et Tidspunkt i Udvalgets Forhandlinger, hvor man havde haabet paa at faae Alle til at gaa samme Vej, hvad der foranledigede den stedfunde Redaktion. Dette har bevirket det mindre Korrekte i Flertallets Standpunkt, som jeg har tilladt mig at fremhæve. Naar jeg nu skal anføre, hvorfor Flertallet ikke har kunnet tilraade Thinget at stemme for det fjerde Indstillingspunkt, der lyder saaledes: „Marineministeriet opfordres til at have sin særlige Opmærksomhed henvendt paa Værftets Tilstand“, skal jeg først tillade mig at gjøre en Bemærkning lige overfor Statsrevisionen. Det er selvfølgelig ikke Udvalgets Mening ved at fraraade Thinget at tiltræde denne Indstilling, i allermindste Maade at ville, om jeg saa tør sige, desavouere Statsrevisionen. Det er paa ingen Maade dets Kante. Udvalget anerkjender fuldt ud, at Statsrevisionen, ved i Tidernes Løb at bringe forskjellige Spørgsmaal fra Marinemini-

steriet frem, har haft en væsentlig gavnlig Indflydelse paa hele Tjenestegangen i dette Ministerium, og jeg holder mig overbevist om, at det ærede Marineministerium i saa Henseende maa slutte sig til Udvalget. Det er altsaa paa ingen Maade saadanne Hensyn, som have gjort sig gjældende, naar man tilraader Thinget ikke at tiltræde denne Indstilling. Men Sagen er den: Det stiller sig saaledes for Udvalget, at naar en Minister har under sig en Institution af den Betydning som Værftet, en Institution, til hvilken der efter vore Forhold er bevilget forholdsvis saa store Summer, er det alene ved dette simple Faktum hans uafviselige Pligt at have sin særlige Opmærksomhed henvendt paa en saadan Institution. Naar der nu dertil kommer, at der har foreligget Sager denne Institution angaaende, der have været bragte frem for Offentligheden, har han jo derved haat saa meget mere Anledning til at mindes om sin uafviselige Pligt. Men naar det er saa, at det er Marineministerens Pligt at have sin Opmærksomhed henvendt derpaa, og man samtidig fra alle Sider anerkjender, at han virkelig har sin Opmærksomhed henvendt derpaa, at han har truffet Foranstaltninger baade med Hensyn til Kulletts Udløring og Modtagelse, med Hensyn til Ordningen af Besigtigelseskommissionen, og at han med Hensyn til Bevogtningen af Værftets Grund har gjort Alt, hvad han i saa Henseende kan gjøre, saa ser Udvalget ikke, at det er korrekt, at det, om jeg saa tør sige, er logisk at sige, til ham: Vi opfordre Dig til at have Din særlige Opmærksomhed henvendt paa Værftet. Naar det er hans Pligt at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette, og naar det anerkjendes, at han indtil dette Dieblit har haft sin Opmærksomhed henvendt derpaa, saa kan jeg ikke se, at der er nogen Grund til en saadan Opfordring til Ministeren. Et æret Mindretal, som i øvrigt paa de andre Punkter samstemmer med Udvalgets Flertal, har ment, at det maatte tilraade Thinget at vedtage Indstillingen med den Forandring, at der kom til at staa: „Marineministeriet opfordres til vedvarende at have sin særlige Opmærksomhed henvendt paa Værftets Tilstand.“ Det forekommer Flertallet, at der kun er en ringe Gradsforskjel mellem disse to Indstillinger. Vel indeholder den ene en Anerkjendelse af, at Ministeren hidtil har haft sin særlige Opmærksomhed henvendt paa Værftet, naar der staa „vedvarende“; men dette svækkes jo betydelig ved, hvad der i øvrigt staa. Man siger: Du har tidligere haft Din særlige Opmærksomhed henvendt paa Værftet, men da der nu foreligger en Sag, der virkelig i høj Grad egner sig til at henvende Din Opmærksomhed paa det, saa frygte vi for, at Du ikke vedvarende skal holde ved, og vi sige: vær saa god at blive ved, som Du har begyndt. Det synes jeg ikke, der er nogen Grund til; hvis den ærede Minister, saaledes som det anerkjendes, tidligere har haft sin Opmærksomhed henvendt paa Værftet, saa fore-